

Redaktora vārdi

Balss no foruma

Pašvaldības interneta vietnē, forumā, izlasīju kādas dalībnieces domas. Lūk, īss izklāsts.

Vietējiem politiķiem daudz vairāk jāsažinās ar novada iedzīvotājiem, jo tikai viņi paši vislabāk var skaidrot lēmumus un atbildēt uz neskaidro, un vispārliedzinošākā ir tieša saruna. Reizi mēnesī novada centros un kultūras namos politiķi varētu atskaidrot par paveikto, pamatot katra lēmuma lietderību. Tikai jāizbrīvē laiks, jo novada un Latvijas iedzīvotājs kopumā ir skeptisks un aizdomīgs. Šādā veidā novada iedzīvotājs arī jāizglīto, jo tā ļaužu daļa, kas aktīvi seko līdzi politikai, tomēr ir pārāk neliela. Turklāt daudziem vienkāršs, bezpersonisks, tehnisks lēmumu atstāsts kādā publikācijā neko neizsaka par vajadzību šo lēmumu pieņemt, par tā svarīgumu.

Domāju, tas skar visus deputātus un ne tikai priekšvēlēšanu laikā.

Alnis Auziņš

2. lpp. **Lindas Pavlovskas uzdrīkstēšanās.**
3. lpp. **Anna Seile: «Neskatīsimies tik bēdīgi!»**
4. lpp. **Vienā līmenī ar bērniem.**
5. lpp. **Dundagas jaunsargiem jauns vadītājs.**
6. lpp. **Baiba Dūda —
piļu un muižu priekšiece.**

LIELDIENĀS

Dundagā

Kad 31. III luterāņu dievnāmā un pēc tam dārzā baznīcēni bija nosvinējuši Kristus augšāmcelšanos, pāri ielai, tirgus laukumā, prieks par šo notikumu turpinājās, tikai citādāk.

Tajā pārsvarā pulcējās vecāki un vecvecāki ar bērniem un mazbērniem. Kā jau brīvdienās pienākas, bija sabraukuši bijušie duņdžiņi gan no Talsiem, gan Rīgas, jo — kur vēl ir labāk svētkus svinēt, ja ne dzimtajā Dundagā!

Bet viss sākās ar trīs putnu — Gudrās Pūces (Inga Apškrūma), Baltās Vistas (Ruta Bērziņa) un Raibās Vistas (Santa Sula) — tikšanos. Izrādījās, ka abām visticām šīs ir pirmās Lieldienas mūžā, tāpēc viņas arī daudz ko nezināja. Taču tāpēc jau bija Gudrā Pūce, kas pamācīja lietu kārtību: vistas dēj olas, bet zaķis Lieldienās tās krāso. Kad viss bija skaidrs, putni aicināja bērnus un vecākus sastāties aplī, lai ietu rotaļās. Gudrajai Pūcei spēlējot akordeonu un dziedot, abas visticas palīdzēja rotaļās gājējiem izspēlēt galvenos Lieldienu rituālus, kā pāršanu ar pūpoliem, mutes mazgāšanu avotā, olu krāsošanu, šupošanos... Pēc rotaļām un arī to laikā varēja mest krāsainas bumbas grozā, pagāršot Ainas Kūlas lielajā katlā vārīto skābeņu zupu, ripināt olas, šūpoties, dzert tēju, pacienāties ar pankūkām, lielajā katlā krāsot olas, izmantojot Lillijas Glegļu gudro padomu un sagādātos materiālus, un gatavot putnu būrīšus. Vislie-

lāko piekrišanu ieguva tieši putnu būrīšu gatavošana, jo tur rosījās visvairāk dalībnieku, arī olu krāsotāju netrūka. Pēc tam, piemēram, Rūdolfs Miķelsons ar lepnumu nesa savu putnu būrīti uz mājām.

Tirgus laukumu rotāja liela daļa no iegādātajām un Dundagas Mākslas un mūzikas skolā skaisti izkrāsotajām olām. Taču bija parādījušies arī vienkāršāki, no finiera gatavoti dekorī — krāsainas olas, kas nebija telpiskas un ko, izrādās, abās iepriekšējās Lieldienās kopīgi bija krāsojuši šo svētku dalībnieki, un pat Lieldienu zaķis, kura ādā iejūtoties varēja nofotografēties, un, protams, bija vairākas šūpoles.

Pasākums vēl nebija ne pusē, kad uzspīdēja saulīte. Gan jau sniegs nokūsis un sagaidīs arī īstu un siltu pavasari!

Pils meitenes saka lielu paldies visiem čaklajiem palīgiem: Baibai, Sīgnei, Aivai, Ainai, Everitai, Lillijai, Jānim un Andrim!

Diāna Siliņas teksts un foto

Kolkā

Plkst. 13.00 mājīgi izrotātais tautas nams uzņēma apmeklētājus Lieldienu svinībām.

Koncertēja Kolkas mūzikas skolas 1. un 2. klašu audzēkņi un Dundagas vidusskolas deju kolektīvi Ineses Freimutes vadībā. Pēc tam daudzi ar pārsteigumu atklāja, ka olas svētkos krāso Lieldienu zaķis. Ciema galvenajām olu dējējām — baltajai un raibajai vistai —

bija kaut kas samīšies, jo šīs viņām bija pirmais pavasaris, tādēļ olu krāsošanas darbi iekavējās. Tad nu bērni kopā ar vecākiem devās zaķim palīgā. Skaisti krāsotās olas vēl tagad rotā koku zarus pie tautas nama. Svētku izdarības turpinājās ar olu cīņām — kas veiklākā, stiprākā, skaistākā, kurš čaklākais olu lasītājs... Žēl, ka galvenais svētku šēfpavārs bija sasirdzis, tādēļ nācās iztikt bez izslavētās Lieldienu pupiņzupas. Bet tāpēc jau vēderi tukši nepalika! Svētku prieki turpinājās pie ugunsкура, šūpolēm un tējas.

Inoras Sproģes teksts un Alda Pinkena foto

Mazirbē

Mazirbes līvu grupas Lieldienu pasākums Veronikas Milleres vadībā notika 1. IV Mazirbes skolā.

Iesākumā dziedātā dziesma *Tšitšorlinkist* atsauc atmiņā agrākās lībiešu tradīcijas un paražas. Proti, ar šo pašu melodiju senāk lībieši, sapulcējoties pludmalē un modinot mazos putniņus, ieskandināja pavasari. Vienam no atraktīvākajiem dalībniekiem — Vilim Priedem — šī dziesma lika kavēties bērniības atmiņās, tā izklaidējot un informējot pārējos apmeklētājus.

Ikviena, kurš vēlējās, varēja pārbaudīt savas jaunrades spējas radošajā darbnīcā — olu krāsošanā. Iznākums bija košs un daudzveidīgs, un agrajā pavasara saulītē oliņas laistījās visās varavīksnes krāsās.

Jautrību deva olu atrakcijas. Tradicionālās olu kaujās pēc sīvas cīņas draudzīgu uzvaru dalīja Zigrīda Priede un Artis Dinsbergs. Olas grozā visveiksmīgāk meta Klaudija Sproģe, Rasma Sakne un Valentīna Dzene. Iepriecinoši, ka ar sevišķu degsmi visā notiekošajā piedalījās Mazirbes jaunieši — Ralfs Kandis un Artis Dinsbergs.

Dārta Urbāne

Dundagā

6. IV Mazā deju skate Sabilē, piedalās vidējās paaudzes un senioru deju kolektīvi *Dun-dang*; mazā koru skate Talsos, piedalās Dundagas un Kolkas jauktie kori.

7. IV plkst. 13.00 mazo vokālistu konkurss *Dundagas Čālis un Gailis*.

12. IV plkst. 19.00 teātra izrāde *Kāpēc mums jāprecas?*, biļetes cena Ls 3, Ls 4, var rezervēt pa tel. 22021270.

21. IV koru skate Talsos, deju skate Sabilē.

Kolkā

19. IV plkst. 20.00 grupas *Prāta vētra* koncertfilmas *Vēl viena klusā daba bez maksas* seanss.

20. IV plkst. 18.00 Zigurda Neimaņa un Bruno Libauera koncertuzvedums *Nopietni par nenopietno, nenopietni par nopietno*. Biļetes cena Ls 2,00.

Varas viedoklis

Tā bija uzdrīkstēšanās

Iepazīstinām ar novada domes priekšsēdētājas pārdomām.

1991. gadā tika izveidota Dundagas Mūzikas skola, un Talsu rajona Kultūras nodaļa šo iestādes darbību uzticēja veikt man. 2001. gadā Mākslas un Mūzikas skolas apvienoja, un es turpināju veikt direktora amatu. Šajā amatā ir pavadīti 22 radoši, interesanti, panākumiem bagāti darba gadi, tā ir milzīga pieredze pašvaldības darbā.

2009. gadā pašvaldību vēlēšanās pieņemu piedāvājumu kļūt par deputāti. Kā jau esmu minējusi kādā no intervijām avīzē *Dundadznieks*, politika man patīk, jā, arī šībrīža situācijā. Šobrīd politiskā situācija mūsu novadā ir ļoti mainīga. Šajā laikā, īsi pirms vēlēšanām, piekritu uzņemties pašvaldības vadību, taču gribu apgalvot, ka tas nav viegli — tā bija uzdrīkstēšanās.

Tas ir interesants, taču ļoti smags darbs, kas prasa daudz garīgās enerģijas, tā ir atbildība, drosme, lai plānotu un paredzētu iznākumu, atbilstoši reaģētu arī spriedzes situācijās, jo nevienā brīdī nevar zināt, kādus izaicinājumus un pārsteigumus nesīs katrs nākamais brīdis. Tas, protams, dod papildu enerģiju, vēlmi papildināt zināšanas dažādās nozarēs un jomās. Pašvaldības vadītāja profesiju skolā apgūt nevar. Nenoliedzami, ir nepieciešama pieredze, kuru iegūst, strādājot ik dienu, tā nāk ar gadiem. Milzīgu darba un politisko pieredzi pieguši iepriekšējie Dundagas novada priekšsēdētāji, uzklaušu

un savā darbā izmantoju arī citu pieredzējušu kolēģu un speciālistu praktisko pieredzi un zināšanas. Nevaru noliegt to, ka daudz vieglāk būtu strādāt ar deputātiem, ja šajā laikā nebūtu pazaudēts sākotnējais kopējais mērķis — veidot novadu tādu, kur cilvēkiem gribētos dzīvot, strādāt un atpūsties.

Katra cilvēka dzīves uztveri nosaka viņa iekšējās inteliģences līmenis, kā arī attieksme pret apkārt notiekošo. Ja indivīds ir vienaldzīgs savā būtībā, tad arī pārliecināt par kaut ko konkrētu ar darbiem vai vārdiem ir diezgan neiespējami. Taču, lai uzlabotu pašreizējo situāciju un sabiedrībai (cilvēkiem) mums apkārt pasniegtu objektīvu informāciju, uzskatu, ka mūsu pašvaldībai ir nepieciešams sabiedrisko attiecību speciālists — profesionālis savā jomā, kurš precīzi, saprotami izskaidrotu domes pieņemtos lēmumus. Un, ja būtu nepieciešams, informētu par aktuālāko un diskutējamo jautājumu virzību pirms lēmuma pieņemšanas, tādējādi iesaistot arī sabiedrību svarīgu jautājumu lemlšanā. Domāju, ka tad nekādā gadījumā tauta nedalītu sabiedrību «mēs» un «viņi», jo tai tiktu dota iespēja iesaistīties mūsu Dundagas novada attīstībā, kā arī tēla veidošanā. Redaktors uzskata, ka sabiedrība ir sadalīta, viņaprāt, divos slāņos «viņi» (politiķi) un «mēs» (tauta). Es tā neuzskatu, jo esmu pieejama jebkuram novada iedzīvotājam gan

telefoniski, gan ikdienā — pagastmājā vai arī pat uz ielas. Jau vairāku gadu garumā Dundagas pašvaldībā ir izveidojies modelis, kur politiķi ir kaut kas augstāks par darbiniekiem, taču — kas būtu deputāti bez zinošiem speciālistiem!!! Bez tam esam viena novada ļaudis, tāpēc aicinu visus būt vienotiem gan ikdienā, gan priekos, gan bēdās. Tikai strādājot komandā, gūsim labus rezultātus, būsīm pozitīvs piemērs citām pašvaldībām...

Ir gandarījums, ka, esot šajā amatā, esmu varējusi ietekmēt kādu politisku lēmumu pieņemšanu pašvaldības iedzīvotāju interesēs. Ne brīdī nešaubos par manis izvirzīto un ievēlēto izpilddirektori Ingu Ralli, mūsu novada cilvēku un patriotu. Šajā neilgajā laikā Inga ir sevi pierādījusi kā labu un spēcīgu izpilddirektori un Centrālās administrācijas vadītāju.

Strādāt pašvaldībā nozīmē strādāt komandā, kur katram darbiniekam ir svarīga loma. Domāju, ka līdz šim bija problēma — izpildvara cieši saaugusi ar lēmējvaru (tas ir, politiķi lēmumus pieņēma un mēģināja arī norādīt metodes, ar kādām tie ir jāizpilda, tā radot iespaidu par izpildvaras neizlēmību un trūkumiem). Inga aktīvi darbojas un cenšas sakārtot visas iekšējās struktūras, lai tā tas neturpinātos. Es ļauju izpilddirektorei strādāt — organizēt un vadīt izpildvaras darbu. Manā skatījumā tas ir pamatu pamats veiksmīgam, profesionālam un kvalitatīvam darbam. Lielākie plānotie darbi (ūdenssaimniecības projekta pabeigšana, bērnu darba juma rekonstrukcija, Mazās skolas 1. stāva priekšelpas rekonstrukcija, Maija, Pāces, Lauku, Bērzu, Krišjāņa Barona ielu apgaismojuma rekonstrukcija un uzlabošana, ūdenssaimniecības projekta uzsākšana Kolkas ciemā, brīvdabas estrādes būvniecība un parka lab-

iekārtošanas darbi — gājēju celiņu ierīkošana un apgaismojuma uzstādīšana) uzsāksies, iestājoties labvēlīgiem laika apstākļiem, un plānotajos termiņos.

Daudz tiek runāts par manu iespējamo interešu konfliktu, savienojot divus amatus. Pirms piekritu kļūt par Dundagas novada domes priekšsēdētāju (šinī brīdī, īsi pirms vēlēšanām, tas bija vienīgais kompromisa variants, kuru zināja visi deputāti), lūdzu divu speciālistu — juristu — atzinumus, kuri apgalvoja, ka šos amatus savienot varu. Interesu konfliktus risina kompetentas iestādes, un viena no tām ir KNAB. Pati personīgi esmu lūgusi KNAB sniegt skaidrojumu par izveidojušos situāciju. Gaidām biroja atzinumu, lai dome varētu pieņemt konkrētu lēmumu. Informēju sabiedrību, ka pašlaik Dundagas Mākslas un mūzikas skolas direktors pienākumus veic Linda Celma.

Šajos četros gados, ko esmu strādājusi domē gan kā deputāte, gan tagad kā domes priekšsēdētāja, esmu tikusies ar ļoti daudziem mūsu novada iedzīvotājiem. Šajās tikšanās reizēs un arī ikdienā esmu ļoti gandarīta un lepna par mūsu novada iedzīvotājiem, kuriem rūp tas, kā dzīvot novadā labāk, kā attīstīties un skatīties nākotnē. Šī sasaukuma laikā pēc novadu apvienošanas esam pieraduši un pieņēmuši viens otru, un jūtu, ka novada deputātiem un speciālistiem nav vienaldzīgs tas, kas notiek Kolkā un Dundagā.

Sapratne un saskaņa veidojas tad, kad domājam ne tikai par to, ko vajag man, bet par to, kas sāp un rūp katram līdzcilvēkam.

Linda Pavlovskā,

Dundagas novada domes priekšsēdētāja

Pieredze Anglijā

No 18. II līdz 1. III man Eiropas Savienības (ES) *Comenius* pedagogu profesionālās pilnveides projektā bija iespēja piedalīties profesionālās pilnveides kursos Anglijā. Tēma — svešvalodu apguve, izmantojot informācijas un komunikāciju tehnoloģijas.

Pirms došanās uz Angliju rūpīgi iepazinos, kā tur nokļūt. Kaut arī tuvākā vieta, kur mani pievestu lidmašīna, bija Bristole, tomēr izlēmu lidot līdz Londonai. No turienes līdz kursu norises vietai Bātai (*Bath*) izlēmu doties ar vilcienu. Vilciens esot ātrākais un ērtākais pārvietošanās līdzeklis Anglijā. Bet... izrādās, ka sestdienas un svētdienas Anglijā ir laiks, kad remontē slīdes, un reizēm, braucot ar vilcienu, nākas vairākkārt pārsēsties un pat daļu ceļa starp stacijām veikt ar autobusu. Arī man bij jāpārsēžas... Tiesa gan, tas viss bija ļoti labi organizēts. Dzīvojam viesģimenēs, kuras šajā pilsētiņā izīrē dzīvojamās platības studentiem.

Pavisam bijām 21 dalībnieks no 8 valstīm. Visvairāk bija itāļu — 10, no Spānijas un Francijas bija pa 2 dalībniekiem, Bulgāriju pārstāvēja 3 skolotājas, bet pa vienam bija no Latvijas, Lietuvas, Rumānijas un Portugāles. Sākoties kursiem, sapratu, ka joku nebūs, jo apmēram 2/3 visu dalībnieku bija angļu valodas skolotāji. Reizē tas bija arī labi, jo valodas lietošanas latīņa bija augstāka. Jāatzīstas, ka bija arī brīži, kad nodomāju: «Kur es esmu iekūlies!»

Kursos Bātas akadēmijas pasniedzēji uzlaboja mūsu angļu valodas zināšanas, liekot aktīvi diskutēt un izmantojot vienkāršas, bet labas mācību metodes, piemēram, lomu spēles, liekot mums iejusties pircēja, pārdevēja u.c. lomās. Izrādās, izrunu labi var trenēt, arī izmantojot labi zināmo kuģu šaušanas spēli. Kursa rīkotāji mūs iepazīstināja ar Anglijas izglītības sistēmu, Bātas un Bristoles kultūrvēsturi. Bija iespēja iepazīt informācijas tehnoloģiju apguvi Anglijas skolās.

Katram dalībniekam bija iespēja pacie moties 3 skolās atbilstoši savām interesēm. Es viesojos gan skolā, kurā galvenokārt mācās zēni (dažas klašu grupas bija paredzētas arī meitenēm), gan skolā, kurā mācās

pirmsskolas un sākumskolas skolēni, gan skolā, kura atbilst mūsu pamatskolas otrajam posmam un vidusskolai. Vienā no skolām gandrīz katrā klasē bija pa 5–15 datoriem. Kopumā jāatzīst, ka Anglijas skolās skolēnu rīcībā ir gana daudz datoru. Audzēkņi lielākoties tos izmanto pētniecībai un eksperimentālajai darbībai, kā arī uzdevumiem dažādos mācību priekšmetos. Pamatināšanas datoru lietošanā bērni apgūst mazākajās klasēs, bet vēlāk tās nostiprina, strādājot arī citos mācību priekšmetos. Daudz izkopj skolēnu prezentēšanas prasmes. Nedaudz pārsteigts biju par labi aprīkotajām mūzikas klasēm. Divās no skolām mūzikas klase bija aprīkota ar katram skolēnam domātiem datoriem, pie kuriem pievienoti sintezatori jeb klavieru klaviatūras. Tādējādi skolēni var radoši darboties un apgūt mūziku.

Sestdienās un svētdienās bija brīvais laiks. Mēs kopā ar Francijas un Bulgārijas kolēģiem trijātā izlēmām doties 16 km pārgājienā gar kanāla malu, lai paskatītos jaukos dabas skatus. Tur izveidotais gājēju un riteņbraucēju ceļš bija ļoti apdzīvots. Daudz riteņbraucēju un cilvēku, kas izvēlējušies pavadīt sestdienu skrienot. Svētdien kopā ar kolēģiem no Itālijas, Bulgārijas, Spānijas un Rumānijas devāmies uz Oksfordu. Biju pārsteigts, ka šajā pilsētā nav tikai viena Oksfordas Universitāte, bet tā ir kā studentu pilsētiņa. Ejot pa vienu kvartālu, blakus cita citai izvietotas daudzas koledžas, un, ieejot iekšpagalmā, stils visur vienāds — jutāmies, kā nokļuvuši filmā par Hariju Poteru. Izrādās, ka daļa kadru te arī uzņemti!

Esmu ļoti apmierināts ar Anglijā pavadīto laiku. Izbaudīju angļu valodu, redzēju, kā informācijas tehnoloģijas izmanto tur, kā tās lieto citās ES valstīs, ceru, ka nedaudz uzlaboju arī angļu valodas zināšanas. Protams, paplašināju redzesloku un atgriezies mājās ar dažādām idejām, kuras gribas īstenot.

Uldis Katlaps

E-prasmju nedēļa Dundagā

21. III Dundagas vidusskolā norisinājās pasākums saistībā ar *e-prasmēm*.

Šajā pasākumā jaunatnes lietu speciāliste Aiga Ūdre un Dundagas novada Jauniešu domes dalībnieki vidusskolas skolēniem un skolotājiem izklāstīja dažādas iespējas, ko sniedz internets gan saistībā ar izglītību, gan ar dažādiem konkursiem. Pasākumā jauniešus mudināja iesaistīties brīvprātīgajā darbā, un mēs — Laine Šmite, Alise Ralle, Andžela Lepere, Ernests Salcevičs — dalījāmies arī savā brīvprātīgā darba pieredzē. Esam bijuši gidi, kad Dundagā norisinājās Dziesmu dienas, esam piedalījušies vasaras sporta spēļu rīkošanā, bet janvāra beigās palīdzējām sasildīt hokeja līdzjutējus un pašus hokejistus ar karstu tēju, palīdzējām pa-

pildināt pensionāru zināšanas par darbu ar datoriem. Visi kā viens varam apgalvot, ka brīvprātīgais darbs nes lielu gandarījumu un prieku, kā arī sniedz neaizmirstamu pieredzi. Protams, rūpīgi strādājot, ir iespēja saņemt arī sertifikātu kā oficiālu apliecinājumu par brīvprātīgā darba veikšanu.

Arī publika tika iesaistīta spēlēs, un visiem bija iespēja parādīt savu atraktivitāti. Dalībniekiem bija iespējas paust savu viedokli par brīvprātīgo darbu, *e-prasmēm*, internetu un *e-pakalpojumiem*. Dalībnieki sadalījās grupās, un katrai grupai tika dots vārds, no kura burtiem jāatvasina citi vārdi, piemēram, ar vārdu *e-pakalpojumi* jaunie-

šiem saistījās *e-prasmes*, piedalīšanās, aktivitātes, konkursi, Latvija un pasaule, jaunumi un mērķi, bet ar vārdu *brīvprātīgais* — brīva izvēle, radošums, pieredzes gūšana, tūrisms, tēja, gardas pusdienas, apliecinājuma sertifikāts, iespējas un svarīgums. Pasākuma gaitā tika izklāstīts par karjeras veidošanas iespējām, par konkurssiem, to skaitā arī par pavasara foto konkursu, kurā ir iespēja piedalīties visiem Dundagas iedzīvotājiem un saņemt balvas. Par konkursu vairāk varat uzzināt interneta lapā www.draugiem.lv/dundagasjd. Šo lapu esam izveidojuši, lai informētu Dundagas iedzīvotājus par gaidāmiem notikumiem un lai mudinātu visus piedalīties un gūt prieku, nevis stāvēt malā.

Laine Šmite

• Dažkārt *e-prasmēm* e-iekārtu nevajag.

Dānās Siliņas foto

Pēkšņi jutos, kā nokļuvis filmā par Hariju Poteru.

Lauzīsim galvas dotajā virzienā!

Anna Seile: «Nevajag skatīties tik bēdīgi!»

Slīteres valsts rezervāta administrācijas veidotāja, bijusī Latvijas Republikas Augstākās Padomes un piecu Saeimu — no 5. līdz 9. ieskaitot — deputāte Anna Seile savos Slīteres *Birzkalnos* sagaida ar pašceptu maizi un iekurinātu kamīnu. Pa logu redzams, kā pagalmā baroties nāk zīlītes un žagatas, un mājasmāte teic, ka sava tiesa tiekot arī caunai. Marta vidus. Dzīli lauki, joprojām piesniguši ceļi, miers un klusums. Cik tālu no politikajām kaislībām ir mūsu novada vienīgā profesionālā politiķe?

— Vai jūs joprojām iedziļināties politikajās norisēs?

— Kad skatos televīziju vai kad zvana cilvēki.

— Cilvēkiem jāatbild pieklājības dēļ, bet televīziju var neskatīties.

— Es politiku pārzinu, bet neiejaucos. Tomēr cilvēki bieži prasa padomu īpašuma lietās. Zemes un mežu lietas mani joprojām interesē. Es pētu būvniecības likumprojektu un redzu tajā jaunas domas par iespējamu kāpu apbūvi. Daudzi grib no sava pagalma kājas iemērkāt Baltijas jūrā.

— Kā vajadzētu attīstīties mūsu novada piekrastei, kur lielā mērā ir sezonāli ciemi?

— Esmu par to domājusi. Strādājot Saeimā, tas nodarbināja manu prātu, un es uzskatīju, ka visai piekrastei vajadzētu kopīgu attīstības plānu. Tagad esmu secinājusi: plānus jau var izveidot, kādus vien grib, arī labus, gudrus, bet vēl vajag konkrētu pasākumu plānu, citādi skaidrības ieceres paliks uz papīra.

Ziemeļkurzemes piekraste galvenokārt kā vasarnieku uzturēšanās vieta ir īslaicīga parādība. Viens no pirmajiem attīstības soļiem bija šosejas asfaltēšana. Nākamais varētu būt regulāra autobusu satiksme no Ventspils uz Kolku. Interneta kvalitāte uzlabosies, tas ir tuvākās nākotnes jautājums. Tad nebūs tālu laiks, kad attīstīsies arī vietējā uzņēmējdarbība. Visā jūrmalā nav kārtīgas kafējnīcas! Dundagā ir lieliska sklandu raušu cepēja Elma Zadiņa, bet kas tas ir uz visu pagastu, novadu?! Nebūt ne viss ir apgūts tūrisma jomā. Iespējas ir. Nevar būt, ka tik ļoti perspektīvs novads ar tik skaistām pludmalēm, kādu Eiropā trūkst, paliks pilnīgi novārtā. Nedomāju, ka būtu jābūvē daudz jaunu māju, bet rūpīgi jāizplāno, kur to var darīt. Žēl vienīgi, ka esam palaiduši garām laiku, kad varēja saglabāt padomju armijas celtnes piekrastē — lieliskus tūrisma objektus. Un ne tikai militārās būves. Netālu no manām mājām, Puteros, kādreiz bija tāda apbūve, skaistas mājas palika pēc guču laikiem! Ja tās būtu saglabātas...

— Jūs kā politiķe labi pārredzat spēles laukumu, piedevām pati esat uz zemi. Kāda jums pašlaik šķiet Latvijas lauku attīstības kopumā?

— Lielā centralizācija, ko tagad grib uzspiest, draud iznīcināt Latvijas laukus. Mani tā vienmēr ir biedējusi. Kā savulaik bija ar kolhozu apvienošanu? Nevejā mazais kolhozs turējās tīri noko, bet pēc apvienošanas viss paputēja. Arī pašlaik lauku sētas kļūst tukšas. Tagad gan daudzas viensētas rūpīgi kopj un atjauno.

Ministrs Edmunds Sprūdžs ieteicis labot nesen notikušo administratīvi teritoriālo reformu par labu centralizācijai. Manuprāt, tā ir ačgārna politika. Jau tagad redzam ļoti lielo novadu trūkumus. Kaut vai kaimiņos — Talsu novadā. Kā klājas mazajam Ķūļciemam? Izpilddirektoru tur ieceļ no centra, kas nepazīst vietējos, un naudas līdzekļus sadala nesamērīgi, reti tos novirzīs uz nomalēm.

Sliktākais centralizācijā ir tas, ka pazūd kultūras centri. Kaut vai maza skoliņa vecā muižas ēkā, kaut vai ambulance notur gan cilvēkus, kam ir darbs un alga, gan saglabā kultūras vērtības, ko glabā senie stāstnieki.

Centralizācija nav risinājums. Es pievienojos uzskatam, ka reformai, kas samērā nesen beigusies, kādu laiku jāļauj nogulēt. Ja atkal cels zemes kadastrālo vērtību un palielinās zemes nodokli, tas būs sprungulis attīstības riteņos, jo tauta laukos nav bagāta.

— Kāds ir jūsu viedoklis par tautas izceļošanu uz ārzemēm?

— Kaut kas tamlīdzīgs noticis vienmēr. Pirmskara Latvijā tāpat cilvēki darba meklējums pārcēlās no viena reģiona uz citu, pat no valsts uz valsti. Piemēram, no Latgales uz Vidzemi un Kurzemi, no Lietuvas un Polijas

uz Latviju. Un kāda vaina? Daļa te ieprecējās, palika. Ja laiki ir grūti, tad nevar nosodīt tos, kas aizbrauc. Ir specifiskas nozares, kurās latvieši ir izcili. Es pazīstu datorspeciālistus, kas ir uzaicināti kā lietpratēji darbā uz Angliju. Kāpēc gan nepieņemt šādu piedāvājumu? Tie ir brīvie ūdeņi, kas jāizmanto.

Mēs tikai vienmēr raudam, ka brauc prom. Ja nevar te nopelnīt, tad labāk lai brauc uz ārzemēm. Cita lieta, ka gribētos, lai tas nebūtu uz visiem laikiem. Taču lauki būtu jāpaglabā, un daudz šajā ziņā līdzētu uzlabota infrastruktūra. Nevajag skatīties tik bēdīgi! Latvietis pēc laukiem tiecas, vismaz vidējā paaudze grib atgriezties ne tikai kā vasarnieki. Laukos ir vieglāk izaudzēt pārtiku un sevi tā nodrošināt. Arī došanās uz Rīgu nav tas labākais risinājums.

— Jūs runājat par centralizācijas draudiem. Kas vēl jūs uztrauc?

— Nepareizi būtu strauji paaugstināt minimālo algu — līdz 300 latiem, kā to rosina arodbiedrība. Ir taču mazie uzņēmumi, kuros strādā 2–3 cilvēki, un, ja vēl ražošanas attīstībai ņemts kredīts, tad kā šie uzņēmumi to spētu turēt? Bet ar nodokļiem neapliekamais minimums gan būtu jāpaaugstina, lai no mazajām algām vispār neatvilktu. Bet, ja raugāties samazināšanas virzienā, tad jāskatās uz ministriem. Tas būtu pētījuma un publikāciju vērts temats. Salīdzināt 90. gadu ministriju budžetus ar pašreizējiem! Izpēšanās ir neiedomājama.

Baidos par visām lielajām korupcijas apkarošanas neveiksmēm. Vai tad ir kāds liels mēroga korumpants sodīts? Varbūt kāds mazais.

— Kā Mērnīku laikos Tenisa teica.

— Nu ja, lielos blēžus ceļ amatos. Lato Lapsa, izdodot avīzi un izlikdamies par lielāko taisnības cīnītāju, tomēr uzbrūk vismazāk korumpētajiem, kā Valda Dombrovska ģimenei.

— Vai profesionālā politika ir viegla vai grūta lieta?

— Grūta. Bijušajiem Saeimas deputātiem pārmet par visādām neēdībām, kuras viņi savas darbības laikā pieļāvuši, sak, jūs jau arī tajā laikā tur bijāt. Jā, bet jāņem vērā, ka ir vairākuma griba. Un, lai kā es pretojos zemes pārdošanai ārzemniekiem, uzstājos pret to publikācijās un intervijās, ko tas groza? Interesanti gan ir tas, ka atrodas cilvēki, tie paši, kas toreiz bija par zemes pārdošanu, kas tagad saka pretējo: nepārdosim zemi ārzemniekiem. Bet tagad runāt par to ir par velti. Tagad arī es nevaru tieši ietekmēt. Grūti ir no malas skatīties. Man bieži piezvana un prasa padomu zemes un mežu lietās, joprojām. Zvana arī Saeimas deputāti. «Šodien jābalso, bet ko tu par to domā?» Ja es neskatītos televīziju vai neseckotu ziņām internetā, tad nemācētu pateikt. Es jau pieminēju grozījumus būvniecības likumā. Ir vēlme dabūt cauri pēc iespējas mazāku kontroli būvniecībā, tā var veicināt arī nelegālo būvniecību. Bet saka: kāvē pieņemot būvniecības likumu! Tā nav kavēšana, bet centieni apturēt nevēlamo.

— Vai pašas ģimenē jums politiskās simpātijas ir puslīdz vienādas?

— Nezinu, kā ir citās ģimenēs, bet mūsu ģimenē ar skaidru skatījumu politikā ir visi. Ar saviem trim dēliem to pārrunājam, arī šajā ziņā nav garlaicīgi.

Tādas tīrās politikas jau nav, tā vienmēr saistīta ar

ekonomiku. Atšķiras attieksme pret to vai citu partiju, bet lielā skatījumā esam līdzīgi. Laikam ar vīru Juri tā esam bērnus ievirzījuši.

— Labi, lai paliek lielā politikā! Cik daudz jūs sekojat līdzī norisēm Dundagas novadā?

— Tām jau nevar izsekot, cik ātri viss mainās un cits pēc cita krīt pašvaldības vadītāji! Tajā ziņā dundadznieki ir vieni no aktīvākajiem sava novada dzīves veidotājiem, tikai vai tas ir uz labu vai sliktu, to tik viegli nav pateikt.

Nevar būt, ka tik ļoti perspektīvs novads ar tik skaistām pludmalēm, kādu Eiropā trūkst, paliks pilnīgi novārtā.

— Kā jūs vērtējat pašvaldības deputātu skaita samazināšanu?

— Nedaudz samazināt var, bet jābūt atšķirīgai pieejai. Ļoti lielās pašvaldībās, kā Gulbenē vai Talsos, kur tā jau trūkst pārstāvju no tālākiem nostūriem, vajadzētu piešķirt īpašas deputātu kvotas mazajiem pagastiem.

— Vai jūs pati jūnījā balsosiet?

— Noteikti. Tas ir pilsoņa pienākums. Taisnība, vēl neesmu redzējusi jaunus sarakstus. Dundagas novadā ir īpatnēji salīdzinājumā ar lielajiem novadiem un arī Rīgu — te kandidātiem nav jāstartē no partijām. Par

tām cilvēki tomēr kaut ko zina, zina labos un sliktos darbus. Dundagā pietiek uztaisīt sarakstu ar skaistu nosaukumu, teiksim, «Es savai Dundagai», un uz priekšu! Un zem jauna nosaukuma var veikli noslēpties vecā komanda. Tiešām nezinu, kas tagad veidojas, bet gribētos gan kaut ko svaigu!

Tas ir pareizi, ka pašvaldību vēlēšanās var piedalīties tikai novadā deklarētas personas. Saistībai ar pašvaldību jābūt. Es visu laiku, līdz pat šim brīdim, esmu bijusi deklarējusies šeit. Te man ir māja, kurā saimnieko dēls Mārtiņš, te pārsvarā uzturos es pati.

Ziemas sākumā nekur ārā netiku — aizputināts! Bet tad ar pašvaldības gādību izšķūrēja ceļu, un no janvāra varēju tikt laukā no sētas.

— Kad 1979. gada agrā pavasarī darba dēļ ieradāties šē vietraugos, jūs 16 kilometrus no Dundagas centra līdz Slīteres muižai nosojāt ar kājām, nesot līdzī divgadīgo Mārtiņu... Vai jums joprojām nav braucamā?

— Ir. Divritenis. Vasarā to izmantoju. Ziemā gan ne! Četrus riteņus man nav, autovadītāja tiesību arī nav.

— Bet kā tad jums ar dienišķo pārtiku? Ak tā, maizi jūs pati cepat!

— Jā, dažreiz cepu. Un katru nedēļu nogali kāds no dēliem atbrauc. Ko ēst man pietiek. Kad gribu uz Rīgu, uz teātri vai kādu pasākumu, tad aizved.

— Nu ja, ko tad vēl, maize un izrādes! Bet jums pašai nags uz rakstu darbiem. Kas top? Atmiņas vai mednieku stāsti?

— (Smeļot.) Drīzāk mednieku stāsti. Nupat jaunajā Zemes dienesta izdotajā grāmatā par zemes reformu esmu uzrakstījusi ievadu. Vēl dažās grāmatās pa rakstam. Viens no tiem — par Latvijas politiķiem, kas ir arī radošas personības. Dažu labu sabiedrība ir tā kā palaidusi garām. Visi zina par Imanta Kalniņa un Raimonda Paula darbību, bet aktieris Ivars Kalniņš palicis nepamanīts. Liela loma joprojām ir Janīnai Kursītei. Zināms, ka radošus cilvēkus partijas aicina savos sarakstos kā *lokomotīves*, kuras pēc vēlēšanām var iet savvaļā. Ļoti labi savu vietu un lomu apzinājis Imants Ziedonis. Tad, kad Latvijas neatkarības atgūšanas laikā viņa viedoklis tautai patiešām bija vajadzīgs, Ziedonis kaismīgi uzstājās un savu darbu padarīja. Pēc tam saprata, ka lielā politikā traucē radošajai darbībai un AP deputātu rindas atstāja. Bet arī tagad Saeimā būtu nepieciešami mākslas cilvēki ar politiku dotībām, kā Vilis Daudziņš vai Anna Žigurs.

— Bet jūs pati partijā vairs neesat?

— Neesmu. Kad Pilsoniskā savienība iekļāvās Vienotībā, es klusi uzrakstīju atlūgumu. Lielajā politikā ir tāpat kā ar administratīvi teritoriālo reformu un nomalēm. Dažādām struktūrām saplūstot Vienotībā, viedokļi nemitīgi rīvējas, bet tos, kas ir mazākumā, nemēdz uzklaut. Iespējams, ka tā ir kļūda politikā, ka neuzklausa arī mazākumu.

LR Augstākās Padomes laikos bieži bija jābrauc uz saviem vēlēšanu apgabaliem atskaitīties vēlētajiem. Es pat nezinu, vai bija jābrauc, bet mēs braucām! Pēdējos gados bija tā — ja tevi neaicina, tad neies jau uzbāzties.

— Novada deputāti ar maziem izņēmumiem ir tikpat kautrīgi. Bet vietējie politiķi jūs nav aicinājuši savos sarakstos?

— Nē, bet es arī negribētu. Es neredzu sevi šajā jomā. Kaut gan vairāk nekā 20 gadu dzīvoju šajā novadā, labi apzinos — ilggadīgie vietējie nelabrāt pieņem ienācējus. Atmodas vilnis bija kaut kas cits, tad es atradu savu nišu Latvijas neatkarības atgūšanā, zemes reformā un mežu aizstāvībā. Nē, Dundagā tagad nav vajadzības pēc manis, visam savs laiks.

— Bet savās mājās, *Birzkalnos*, jūs jūtaties labi, pašpietiekami?

— Jā, te es jūtos labi, te man patīk. Vienmēr esmu izjutusi ļoti lielu atbildību par savu rīcību, par to, ko runāju, un pat to, ko domāju, bet lielā politikā cilvēku ar laiku tomēr sasaista. Cik tad ilgi to var? Tagad es izjūtu lielu brīvību, kaut vai sava laika izmantošanas ziņā. Gribu — rakstu, gribu — nerakstu, gribu — dziedu, gribu — raudu. Tā ir normāla cilvēka dzīve.

Alnis Auziņš
Autora foto

Dziedot dzimu

Vienā līmenī ar bērniem

Dundagas vidusskolas 2.–4. klašu koris bijušā Talsu rajona sākumskolas koru skatē 21. III ieguva I pakāpes diplomu. Teicams panākums jau trešo gadu pēc kārtas! Sveicot diriģenti Sandru Cirveli, kas vidusskolā mūziku māca un arī kori vada jau 16 gadus, aprunājos gan par skati, gan par darbu ar mazajiem koristiem ikdienā.

— Ko nozīmē strādāt ar visjaunākā skolas vecuma bērniem? Cik iecienīts bērniem ir koris?

— Galvenā gudrība — ar bērniem jāstrādā, it kā spēlējoties. Savā ziņā ir jābūt viņu līmenī. Nedrīkst tikai prasīt un pieiet ar stingrību vien. Skolotājam jāpanāk, lai bērni smaidītu, lai priecātos par kora mēģinājumu. Tie notiek divreiz nedēļā, pēc piektās stundas, un skolēni jau ir noguruši. Nedrīkst aizmirst bērnus uzteikt. Bieži saku: tu dziedī vislabāk, bez tavas balstiņas koris nevarēs iztikt.

Ir jau visādi brīži. Gadās, ka arī man nav garastāvokļa. Tad es to arī pasaku, un bērni to saprot. Un ir dienas, kad vienkārši neskan. Tad liekamies mierā un uzdziedam kādu jautru dziesmu, papildinot ar kustībām, tā muzikāli padauzāties.

Meitenes uz kori nāk labprāt. No zēniem pašlaik dzied trīs. Jā, ar zēniem iet pagrūti, ne pirmo gadu vien. Pavisam mēs esam ap 40. Protams, katru mācību gadu sastāvs mainās.

— Vai gluži visiem var attīstīt dziedāšanu? Vai ir kādi īpaši knifiņi, lai uzlabotu muzikālo dzirdi?

— Individuāli strādājot, kaut cik iemācīt var jebkuru bērnu. Mūzikas stundās jau strādāju ar visiem. Koristiem mācu skatīties uz diriģentu, stāstu, kāpēc es tur priekšā stāvu un plātos, ko nozīmē manas kustības — kā ir

skatīlāk, kā ir klusāk. Mācu bērniem pašiem sevi klausīties: uztaisīt mikrofonu, pieliecot ieapaļu plaukstu pie auss, — tā katrs pats var sevi dzirdēt! Un tad arī skan pilnīgi citādāk, tad neviens neizlec ārā. Ir vēl dažādas tehnikas, ko izmantot. Bet visa pamatā ir darbs. Lai dabūtu tīru skanējumu, lai iemācītos vairākbalsīgu dziesmu, ir ļoti daudz jāstrādā. Bērni jāmāca arī izturēties atbilstoši dziesmas raksturam. Piemēram, nevar dziedāt jauku māmiņai veltītu dziesmu ar nīkām sejam!

— Bet ir taču arī tādi, kam, kā saka, lācis uzkāpis uz auss!

— Arī ar ārpustoņa dziedātājiem — rūcējiem — var individuāli strādāt. Arī korī tādi nāk. Lai nāk! Cita lieta, ka skolotājam jāmāc izskaidrot, kāpēc tāds skolēns nevarēs piedalīties skatē, jo visam korim ir svarīgi labi nodziedāt, un, ja kāds *nobrauc no toņa*, to uzreiz jūt cauri visam skanējumam. Tas laikus jāpasa.

Ir tādi, kas saka: mamma teic, ka es dikti smuki dziedu, man jādzied korī. Kāds atkal apgalvo: es mājās visas kora dziesmas izdziedu un dziedu vienkārši superīgi. Es prasu: «Vai tu nedzirdi, ka tev iet šķībi?» «Nēel!»

Jā, atteikt ir pats grūtākais. Pēc sejam jau redzu, ka skatē piedalīties grib visi. Vienu meiteni tomēr paņēmu, teicu, ka būs man kā

palīdzē audzinātāja. Beigās viņa lūd: «Vai tomēr nevaru iet kopā ar visiem uzstāties?» Un apsola, ka plātīs tikai muti. Es arī atļāvu.

— Kā gatavojāties skatei? Cik grūti klājās Talsos?

— Šā mācību gada sākumā skate vēl nebija ieplānota. Tikai pēc jaunā gada uzzinājām, ka skate tomēr būs. Bijām jau sākuši gatavot repertuāru Māmiņu dienai. Tā nu pietrūka laika sagatavot divbalsīgu dziesmu.

Bija jāapgūst divas izvēles dziesmas, viena no tām *a capella* (dziesma bez pavadījuma). Es izvēlējos dziesmu *Māmiņai* un latviešu tautasdziesmu *Ar sirmīti Rīgā braucu*, ko pati arī aranžēju, — lai trīs pantiņu dziesma būtu kuplāka, pieliku klāt sitamos instrumentus, šeikeriņus. Tos dziesmas starpspēlēs spēlēja visi koristi, savukārt Arnolds Bergmanis ar īpaša sitamā instrumenta palīdzību izpildīja ritma pavadījumu — kumeliņu — visai dziesmai. Arnolds ir ļoti vērtīgs. Viņš ātri apguva visus manus norādījumus un prasības.

Parasti mēģinām divreiz nedēļā, pirms skates — katru dienu. Pēdējā brīdī noskaidrojās, ka netiek koncertmeistare Dace Šmite. Viņas vietā uzaicinājām skolotāju Ingu Šmēdiņu, un Inga sevi pierādīja kā ļoti labu un saprotošu koncertmeistari.

No rīta pirms skates bērni mēģinājumā vēl nebija tā īsti pamodušies. Balstiņas nav vaļā, šeikeriņi krīt no rokām ārā... Domāju — kā nu ies? Uztraukums pirms skates bija liels. Bērniem un man arī. Bet izdevās ļoti labi. Līdzko nodziedājām pirmās skaņas, tā jutu — būs! To mana uzreiz. To arī bērniem piekodu: sākums ir ļoti svarīgs.

— Cik korus bija? Vai atšķirības izpildījumā bija lielas?

— Pavisam dziedāja deviņi kori, I pakāpes diplomu ieguva četri kori, bet arī tos vēl varētu iedalīt sīkākās pakāpēs. Bija arī tādi kori, kas jūtami atpalika.

Tad viņa attopas, ka māmiņa iedevusi līdzī burkānu. Jā, to Zaķis priecīgi satver un sāk graužt. Bet kā ar ceļa rādīšanu? Lai iet tur. Nē, tur. Nu, ej, Pelīte, vienalga, kur.

Pelīte aiztek.

Zaķis, burkānu strauji sarījies, skrien uz avotu padzerties. Pēkšņi atskan izmisīgi palīgā saucieni.

Ezis, Lapsa un Pele uzreiz jau grib doties talkā, bet tad nospriež: ir īstā reize Zaķi pār-mācīt.

Kad nu Zaķis nerimstas brēkt, tad Pelīte uzprasa: «Es jau varētu, bet kas man par to būs?» Nu Zaķis atskārš, ka saviem spēkiem no grāvja ārā netikt, un saprot, ka jāklūst pazemīgam. Un jāievēro meža nerakstītais likums — jāpalīdz otram, neprasot, kas man par to būs. Trīs zvēri kopus spēkiem izvelk cilpotāju no grāvja. Tāds, lūk, dramatisks stāsts ar laimīgām beigām.

Un tad arī *Dunduriņš* var sākties.

Jā, vakar neatrasts, viņš atzum, kaut gan vēl ar pastīviem spārnītiem. Nu ja, skatīties laukā pa logu, drīzāk velk atpakaļ uz mīgu. Taču bērni grib uzstāties, un Dunduriņam nav laika miegoties. Viņš kopā ar savu draugu Odiņu (Inga Apškrūma), kas izrādās liels klavierspēlētājs, aicina bērnus atklāt savus talantus.

Kā pirmie uz skatuves kāpj Roberts un Gita, kas ir arī jubilāre. Abi saskanīgi nodzied jautru un ritmisku dziesmu par vēju. Starp citu, vienīgais duets šajā reizē.

Nu talantu maisam gals vaļā. Dzirdam gan solo dziesmas, gan ģimenes priekšnesumus, jo dažas mamas ir tik drosmīgas, ka arī ir gatavas kāpt uz skatuves. Varbūt nākamgad sadūšosies arī kāds tētis, — publikā manu vairākus, un

— No kā tas atkarīgs, vai tik ļoti atšķiras balsu materiāls? Kas jūs vērtēja?

— Gandrīz viss ir atkarīgs no vadītāja. Bērniem var iemācīt visu, ko esi iecerējis. Atliek tikai strādāt.

Mūs vērtēja diriģents Gints Ceplenieks, dziedātāja un diriģente Baiba Veismane un ģitārspēles skolotājs un arī diriģents Normunds Priednieks. Viņi arī analizēja kora sniegumu. Manuprāt, tas ir vērtīgi, ja norāda uz kļūdīnām.

Šoreiz nekur tālāk braukt nav paredzēts. Aizpērn pēc uzvaras Talsos tikām uz Kurzemes reģiona skati *Tauriņu balsis* Ventspilī. Tas bija ļoti saviļņojoši.

Bet arī šoreiz prieka bija daudz. Kad mūsu kori apbalvoja, atskanēja vislielākās ovācijas. Vēl pēc tam, kāpjot autobusā, dažām meitenēm bija asaras acīs. Pati arī esmu ļoti gandarīta.

— Šī bija sākumskolas kora skate, bet mūsu skolā ir 2.–4. klašu koris. Vai pirmziemniekiem ir par agri sākt? Un kas notiek ar koristiem, aizejot uz *Lielo skolu*?

— Mums ir pirmo klašu ansamblis. Ja korim ir obligātais repertuārs, tas pirmklasniekiem dažkārt ir par grūtu. Tāpēc pirmās klases skolēnus kori neiesaistu. 5.–8. klašu kora mūsu skolā pašlaik nav, bet šā vecuma skolēniem nav liegta iespēja dziedāt vidusskolas korī, ko arī bērni dara.

— Kad savu varēšanu un repertuāru rādīsiet Dundagas publikai?

— Gatavojamies Māmiņu dienai maijā, koncerts gan būs kādā darbdienā. Tepat skolā aicināsim ne tikai māmiņas, bet arī visus vecākus un vecvecākus. Savukārt vidusskolas direktore Aiga Štrausa mūs aicina kuplināt darbinieku gada noslēguma pasākumu.

Alnis Auziņš

Divpadsmitais Dunduriņš dunnn!

20. III sniegpilnā pavasara pirmajā dienā Dundagas bērnodārzā *Dundur...* ak nē, *Kurzemīte* aizzumēja visjaunāko talantu koncerts.

Papriekš — maza atkāpe. Jau visu ziemīgo nedēļu pirmsskolas izglītības iestādē valdīja pavasarīga rosiņa. 19. III bērnodārza saime piedalījās izglītojošā pasākumā *Kukainīši mostas*. Katra grupiņa saņēma darba kartes un darbojās 6 postēnos, uzzinot, kā mostas dažnedažādi kukaiņi, taisot pirmās pavasara puķes un no papīra veidojot taurenīšus, kā arī pie vaboles izkustinot kājas un rokas. Pati galvenā nodarbība bija sameklēt Dunduriņu. Tas gan neizdevās. Varbūt tāpēc, ka vēl nebija pienācis īstais brīdis.

Bet 20. marta rītā viss sākās ar pirmsskolas izglītības ietāsdes *Kurzemīte* pedagogu teātra izrādi bērniem. Ezis (Līga Enzele) vāc žagariņus, bet Zaķis (Gunta Mīka) blakus slinki lais-kojas. Parādās Lapsa (Vija Freimane) kuplāte, no ceļa piekususi, un lūd, vai Zaķis nevarētu palaist viņu uz celma apsēsties. Zaķis vaicā, kas viņam par to būs. Lapsu tāds jautājums pārsteidz. Ezis pieklājīgi ierāda Lapsai atpūtas vietu. Attek Pelīte (Mudīte Jurča) un prasa Zaķim ceļu uz miežu lauku. Zaķis atkal pretī: kas man par to būs? Pelītei nekā nav...

• Dunduriņa ģimenes bilde

Autora foto

vismaz par vienu esmu pārliecināts — balss viņam laba! Hm, varbūt jāiekārdina ar kādu dundurundurisku speciālvālvu?

Vairāki bērni stāsta pasakas. Aplausi tiek visiem. Zālē pulcējusies visa *Kurzemītes* saime un vairākām dziesmām braši dzied līdzī. Solistam drošāk!

Pats Dunduriņš ir jau atdzīvojis un kļuvis pavisam sprauns. Starp mazo skatuvīti, kas klāta ar sapņuzilu pārsegu, un publiku viņš virpuļo kā ... nu, teiksim, kā dundurs starp ziediem un bitītēm. Pēc vārda kabatā nemeklēdams (jo kur tad dunduriem ir kabatas?), viņš piesaka atkal un atkal jaunu numuru. Kam varētu piederēt šī pavisam mazā jaciņa? Pašam Dunduriņam? Nē! Vai Odam? Ne tik! Pat ja visu vasaru badotos, tik ļoti neizdotos sarukt! Ja nu vienīgi kādai lellei... Un kā nākammo priekšnesumu dzirdam klasisko dziesmu par vizuļoto, kruzuļoto jaku, ko šūdina jau daudzas bērnu paaudzes — aizvien no jauna.

Koncerta izskaņā Dunduriņš paziņo, ka vēl gaidāms viens ciemiņš un tieši pulksten vienos. Kas? Pavasaris! Jā, spītējot sniega vērpētēm, pavasaris ir durvju priekšā. Šo ciemiņu Dunduriņš aicina sagaidīt ar skaļiem aplausiem.

Svētku beigumā visiem dalībniekiem tiek pa diplomam un mazam dunduriņam, visi kāpj uz mazās skatuvītes. Lai tā kļūst par starta laukumu tālākam lidojumam! Bet Dunduriņš par to, ka iepriekšējā dienā bērni viņu čakli meklējuši, ar palieliem dunduriem apdāvina katru grupiņu. Zum!

Paldies Dunduriņam — Rudītei Balķītei — un viņas kuplajam palīgu pulkam. Lai spēks zumēt turpmāk!

Savukārt bērnodārza vadītāja Ilona Onzule jau pēc pasākuma dalījās priekā, ka iesaistījies tik plašs darbinieku loks un ka paši iecerējuši ludziņu, paši gatavojuši tērpus, eža adatino mētelīti ieskaitot. Jau nākamajā dienā bērnus gaidīja Leļļu teātra muzikāla izrāde *Skursteņlauki* — par vīriem, kas nāk tīrīt pa ziemu aizkvēpušos skursteņus. Bet par *Dunduriņu* iestādes Vadītāja priecājas — tā ir tradīcija, ko zina visi bērni un vecāki, pasākums, kurā var izpausties gluži visi, atklājot savus talantus.

Alnis Auziņš

Par zaļu pat vēl zaļāks

Ko skolēni mācījās no dabas?

20. III Dundagas vidusskolas bioloģijas kabinetā noslēdzās projekts *Mācoties no dabas*.

Tajā projekta vadītāja skolotāja Lienīte Iesalniece aicināja skolēnus rādīt, ko viņi izdarījuši, iemācījušies un sapratuši. Viņa norādīja, ka dzīvojam dabas vidē un no dabas varam smelties iedvesmu, iepazīt, kā notiek dabā, un šo ideju pielāgot savām vajadzībām.

Skolēnu uzdevums bija radīt lietas, iedvesmojoties no dabas un domājot par to, lai pēc tam tās nebūtu jāizmet, bet tās varētu pārstrādāt un iegūtu otrreizējo pielietojumu. Projektā bija iesaistījušās skolotājas Birutas Kinčiusas audzināmā 2. b un skolotājas Gundegas Lapiņas audzināmā 4. b klase sociālo zinību stundās. Skolēni pētīja mājas — kādas tās ir dabā, kādas ir mūsu mājas, ko tajās uzlabot. Sestajās klasēs skolēni projekta darbus bija gatavojuši pie skolotājas L. Iesalnieces dabas zinību stundās, un to tēma bija dabas mīmīkrija — kādas dabas idejas cilvēki var noskatīties un izmantot. Astotajiem projekts bija norisinājies pie skolotājas Sarmītes Dinsbergas ģeogrāfijas stundās. Tēma — transports.

Priekšstādi uzsāka *Mazās skolas* bērni: 2. b klasi pārstāvēja Annija Paula Heiberga un Alise Damberga, 4. b — Beatrise Zingnika, Matīss Majevskis un Edgars Bolšings. Uzteicama bija gan viņu uzstāšanās, gan pamatīgi ieguldītais darbs. Man pašai vislabāk patika 8. a klases skolnieču Patrīcijas Stares un Elīzas Gerdiņas sievišķīgais auto modelis. Turklāt Elīza spoži to aizstāvēja. Tāpat interesanta likās Helēnas Emerbergas un Elzas Dignas Klēveres ideja radīt ekonomiskās spuldzes, izmantojot jāņtārpiņa ķermeņa paraugu, kurā ielikta tā pati viela, kas šajos kukaiņos spīd, un parastās spuldzes kupolu. Meitenes bija arī krietni pastrādājušas — lai parādītu savu darbu, viņas bija sagatavojušas PowerPoint priekšstādi.

Projektus izlika apskatei, un noslēgumā

katram ar uzlīmīti bija iespēja nobalsot par to, kurš paticis vislabāk. Ar vienas uzlīmītes pārsvaru uzvarēja 6. a klases skolēnu — Niklāva Akseļa Balmaņa, Kārļa Gerdiņa un Ernesta Tropiņa — darbs *Kurmīšs*, kas bija visnotaļ interesants, zēni arī labi uzstājās. Otrajā vietā — Patrīcijas un Elīzas auto modelis, trešo vietu dalīja 2. b klases skolēnu darbs un 6. b klases skolnieču — Daniēlas Dambergas, Anetes Annas Savickas un Māras Elīzas Silas — projekts *Ūdens kā spogulis*, kas bija vienkāršs, labi pārskatāms un pietiekami saistoši parādīts. Labākie dosies uz Rīgu, kur notiks projekta lielais noslēgums.

Mācoties no dabas ir starptautisks projekts. Tā norisei var sekot gan interneta vietnē www.lessonsfromnature.org, www.draugiem.lv, gan citos sociālajos tīklos.

Diāna Siliņa

Priekšstādot savus darbus, 4. b klases skolēni pastāstīja, ka rakstījuši arī domrakstus. Vienu no tiem publicējam.

Kristīne Emerberga

Vienu dienu es nācu mājās un pa ceļam es iedomājos: «Bet ja mana māja spētu runāt?» Es paprasītu: «Vai tev ir bail no negaisa?» Mana māja atbildēja: «Mazliet jau ir. Negaisa laikā es tevi sargāju». Mana māja nav jauna, bet mīla. Sākumā manai mājai bija viens stāvs. Bet mans tētis uztaisīja mājai pārvērtības. Tagad manai mājai ir divi stāvi. Bet kad ir pavasaris, mūsu māju izrotā ziedošās ābeles, plūmes un citi augi. Vasarā ap māju smaržo tikko pļauta zāle. Mājai šī smarža ļoti patīk. Rudenī kokos krāsojas lapas un smaržo ābeles, un mana māja tad ļoti jūtas bagāta. Māja man teica: «Ziemā man ir vēsi, bet tev istabā ir silti». Māja man kļūsam pačukstēja: «Man patīk, kad jūs šeit dzīvojat!»

Jauns jaunsargu vadītājs

Kopš 2012. gada rudens jaunsargus Dundagā vada Modris Geršmanis. Iepazīstinām ar viņu.

— **Kas ir tavs maizes darbs?**

— Esmu ugunsdzēsējs Dundagā. Strādāju jau kādus septiņus gadus. Kad Dundagas vidusskolā pabeidzu 9. klasi, aizgāju mācīties uz Ogres meža tehnikumu. Kopā ar draugu Ērgļos apguvu guļbūvju celtniecību. Tad gadu nodienēju armijā, pirmos trīs mēnešus pavadīju Alūksnē, bet pārējos — Rīgā. Biju pavārs. Man patika gatavot, jo virtuve bija izremontēta pēc Eiropas standartiem. Tur varēja ar prieku darboties! Kā dienesta laiks beidzās, tā uzreiz atgriezās Dundagā. Sākumā gāju mežā, līdz beidzot tiku pie darba ugunsdzēsējos.

— **Kas vajadzīgs, lai pieņemtu šādā darbā?**

— Ir trīs priekšnosacījumi: jābūt labai veselībai, nedrīkst būt sodīts un jābūt vidējai vai vidējai speciālajai izglītībai.

— **Un kā tu kļuvi par jaunsargu vadītāju?**

— Pērnajā vasarā man piezvanīja skolotājs Laimonis Ulmanis un sacīja, ka jāsatiekas. Nojautu jau, par ko būs runa. Tā arī bija — viņš aicināja mani pārņemt jaunsargu vadīšanu, sacīdams, ka esmu vienīgais, kuru šajā vietā redzot. Ja es atsakos, tad šī kustība Dundagā jālikvidē. Nebija jau tā, ka es īpaši tiektos to darīt, bet domāju par to, kur paliks tie četrpadsmit jaunsargi, ja ar viņiem neviens nedarbosies. Kāds varbūt aizies uz mākslas un mūzikas skolu, cits — uz volejbolu, bet ir tādi, kurus interesē tikai jaunsargu lieta. Pats arī savā laikā priecājos par šādu iespēju. Mazo dēļ vien piekritu. Nebija cita varianta.

— **Kā tev veicas, esot jaunsargu vadītājam?**

— Pats vēl sākumā taustos un mācos līdz ar viņiem. Nodarbības notiek šeit, *Mazās skolas* dienvidu daļā, te ir telpas, kur pulcēties

un glabāt lietas, kas mums atstātas mantojumā: automātu modeļus, mugursomas un cepures. Sākam ar skriešanu, tad — pievilksnās pie stiepiem. Jaunsargiem visvairāk patīk braukt ar mašīnu, iet pārgājienos un turēt rokās ieročus. Taču, lai dotos pārgājienā,

Kolkas pamatskolas Skolas vēstis

Marta nogalē iznācis *Skolas vēstu* 3. (45.) numurs, ar ko var iepazīties interneta vietnē www.kolka.lv.

Avīzītes sākums ir pieskaņots Lieldienām. Bērni apcer, kāds ir Lieldienu zaķis un ko viņš dara, un viens no atzinumiem ir — zog olas priekš bērniem. Atvērto durvju dienā 24. I *Mācies kopā ar bērnu* drosmīgākie vecāki piedalījās mācību stundās un pat stājās klases priekšā kā skolotāji.

Aptaujājot skolēnus par ēdināšanas starpbrīžiem, vairāk nekā puse aptaujāto apgalvojuši, ka skolā ēd vienmēr. Pamatojoties uz aptaujas rezultātiem, skolā mainīts ēdināšanas starpbrīžu laiks.

Draudzības dienā 14. II klases sacentās par vispiemērotāko Valentīndienas krāsu. Uzvarēja 3. klase, tērpusies sarkanā.

Fotokonkursā *Ķepa uz sirds* piedalījās 21 pamatskolas un bērnudārza audzēknis. Dalībniekiem bija jāiesniedz bildes kopā ar saņemtiem mīļuliem mājdzīvniekiem. Draudzības dienā vispārēju uzmanību izpelnījās Roderu ģimenes mīlulis bruņurupucis Patriks. Pēc žūrijas domām, labākie darbi bija Adelīnai Priekulei, Filipam un Kārlim Rodertiem,

bet skatītāju simpātiju balvas tika Ralfam Gleglu un Dītai un Madarai Rūmniecēm.

Šajā un nākamajā mācību gadā skola piedalās mūžizglītības programmas *Comenius* apakšprogrammas projektā *Izpētīsim Zemi kopā ar bērniem un palīdzēsim saglabāt to*. Šī mācību pusgada tēma ir *Dzīvnieki*.

6. III pagāja visai *zvēriģi*. Skolēnu grupām bija jāizdomā katrai savs nosaukums, lai tajā ietilptu arī dzīvnieka nosaukums. Bija jāzina tautasdziesma par dzīvniekiem un jāsaņēms viss, ko lika priekšā degunam. Vēlāk skolēni Slīteres nacionālā parka darbinieku Viļņa Skujas, Helmuta Hofmaņa un Dzintara Ozola vadībā izpētīja tuvējo apkārtni, ieraudzīto fotografēja un veidoja fotoreportāžu.

No 8. līdz 10. V skolā viesosies projekta dalībvalstu Polijas, Spānijas, Itālijas, Turcijas un Lietuvas pārstāvji. 9. V ar svētku koncertu svinēs Eiropas dienu.

Vēl avīzītē atskats uz Popielu Kolkā un Rojā, uz novadu pūtēju orķestra skati Jelgavā, sveicieni mācību olimpiāžu un sporta sacensību veiksminiekiem un uz *Rūķīša* 40 gadu jubileju.

Pārlapoja Alnis Auziņš

Annas pirmās olimpiādes

Talsu, Dundagas, Rojas un Mērsraga starpnovadu olimpiādēs no *Mazās skolas* ar labiem panākumiem piedalījās 4. klašu skolnieces Žanete Bergmane — atzinība latviešu valodas olimpiādē un Anna Iesalniece — 2. vieta latviešu valodas un matemātikas olimpiādēs. Šoreiz saruna ar Annu.

Viņa starpnovadu olimpiādē Talsos piedalījās pirmoreiz. Anna atzina, ka piedzīvojis uztraukumu. Latviešu valodā bijusi jāmin serenāde — mīkla dzejoļa veidā. Vēl bijis jāatrod literārajiem darbiem autors, piemēram, grāmatai *Pasakas par ziediem*, dzejoļiem — *Zaķīšu pirtiņa* un *Astoņi kustoņi*. Kaut kas no tā bijis arī mācību grāmatā, bet ne

viss. Anna sacīja, ka viņai pietrūcis tikai viens punkts līdz 1. vietai. Matemātikā to pietrūcis vairāk — 8 punkti.

Piedalīties latviešu valodas olimpiādē viņa aicināja latviešu valodas skolotāja Zanda Napska, kas arī meiteni olimpiādei gatavoja. Tāpat tas notika arī matemātikā, šeit tikai bija cita skolotāja — Aija Heinsberga.

Brīvajā laikā Anna dejo grupā *Sensus* pie Dainas Miķelsones un spēlē volejbolu. Viņa ir arī liela lasītāja. Meitene vakaros mājās lasa, tagad kārta pienākusi Hansa Kristiana Andersena *Pasakām*. Viņa piedalās *Bērnu žūrijā*. Annai patīk arī datorspēles.

Bet labie panākumi olimpiādēs radījuši vēlēšanos tajās piedalīties arī turpmāk.

Diāna Siliņa

vajadzīga fiziskā izturība. Šajā mācību gadā esam bijuši pārgājienā — ejot cauri mežam, iznācām pie Vādzeres kapiem, tad apmetāmies dziļākā biezoknī netālu no Liepniekvalku alām.

— **Tu arī pats esi bijis jaunsargs...**

— Mēs abi ar Voldemāru Anševicu tā saucamajā Burbulciemā bijām sadalījuši teritoriju, katram bija sava komanda, cīnījāmies, bet

lēt foto, kur viņš redzams armijā Afganistānā un pielikt to pie sienas kā atgādinājumu. Vēlos jaunsargiem pastāstīt un parādīt, ka no mūsu vidus arī ir izauguši kaujinieki. Tāds bija Voldemārs.

— **Šodien jaunsargi aizrautīgi pētīja tavu durkļu kolekciju, ko biji atnesis viņiem apskatīt.**

— Tā ir viena no manām vērtīgākajām kolekcijām. Vēl man ir kādi 100 porcelāna trauki, ko Otrajā pasaules karā lietojuši vācieši. Tiem apakšā ir iezīmēti vācu ērgļi. Interesantas ir divas kafijas tasītes un pipartrauciņš ar vācu policijas ģerboņiem. Izrādās, tasītes ražotas Rīgas Jesena porcelāna rūpnīcā, bet pipartrauciņš uzņēmumā *Rīgas keramika*. Kad sāku kolekciju vākt, nemaz nezināju, ka vācu armijā lietotas tik greznas lietas. Viņi dzīvojuši diezgan civilizēti, parasti apmetušies kādās mājās, pašiem bijuši savi trauki līdzī. Pat meža ierakumos atradām sasīstus porcelāna traukus: dziļos un lēzenos šķīvjus, tasītes un apakštasītes, cepumu un mērces traukus, dažādas zupu terines...

— **Kādus iespaidus guvi 16. martā Lestēnē?**

— Biju tur pirmoreiz. Man patika. Noskatījos, ka man priekšā ierindā stāvēja kādi trīsdesmit četrdesmit jaunieši, starp kuriem bija arī pavisam mazi kaujinieki. Ar interesi noklausījos mācītāju uzrunu. Īpaši atmiņā iespiedās viņa teiktie vārdi, ka legionāriem nebija pareizais sabiedrotais, bet ienaidnieks bija pareizais. Vīru kopas *Volki* dziedātās 19. divīzijas dziesmas dziļi skāra patriotiskās jūtas. Kopā ar abiem jaunsargiem, kas atbrauca līdzī, — Nilu Upneru un Rihardu Krauzi — izstaigājām arī baznīcu, kuru rotāja interesanti kokgriezumi. Redzējām sašauto torni. Uz Lestēni vajadzētu aizbraukt katram. Tur ir, ko redzēt un pārdomāt par savas zemes vēsturi.

Diānas Siliņas teksts un foto

Raibs kā dzeņa vēders

Baiba — piļu un muižu priekšniece!

22. III Rīgā, Arhitektu namā, notika gadskārtējā Piļu un muižu asociācijas kopsapulce. Stāsta mūsu pils direktore Baiba Dūda.

— Līdztekus dažādiem jautājumiem ievēlēja asociācijas prezidentu jeb valdes priekšsēdētāju. Kopsapulce godpilno pienākumu uzticēja man.

Biedrība pastāv kopš 2000. gada, pulcē teju 100 pils un muižas, kā arī fiziskas personas. Jau divus gadus esmu šīs nevalstiskās organizācijas valdē. Pirms 2 gadiem asociācija piedzīvoja krīzi, biedriem bija zudusi motivācija piedalīties, bija pazuduši mērķi, uz ko teikties. Vienu valodu nespēja rast tie, kas darbojas tūrismā, un tie, kas rūpējas par kultūrvēsturiskā mantojuma atjaunošanu.

Biedrība daudz strādājusi un krīzi pārvarējusi. Esošā valde pēc īpašas metodoloģijas novērtēja biedrības darbību. Bijušas pārrunas, izglītojoši semināri, atjaunota mājas lapa, izveidots ģerbonis, biedri atkal sajutuši organizācijas jēgu. Šī atjaunotne arī mani pamudināja uz gadu uzņemties priekšsēdē-

tājas pienākumus. Galvenie asociācijas mērķi ir nemainīgi — rūpe par Latvijas kultūrvēsturiskā mantojuma atjaunošanu, unikālās piļu un muižu vides saglabāšanu, tūrisma infrastruktūras attīstību.

Priekšsēdētājas pienākumos ietilpst pārstāvēt organizāciju, atbildēt par visām juridiskajām saistībām, organizēt valdes darbu. Tas man ir sabiedrisks pienākums. Ieguvums ir tas, ka vairāk daudzinaš Dundagas un mūsu pils vārdu, gan arī tas, ka patī turpināšu iegūt jaunas zināšanas īpašajā kultūrvēsturiskā matojuma jomā. Būšu aprītē un tātad neiesūnošu!

Jāpiebilst, ka arī Leģendu nakts radusies mūsu valdes darbības laikā. Tā iecerēta arī šogad, lai kļūtu par jauku tradīciju.

Uzklausīja Alnis Auziņš

25. martā

25. III cilvēku 30 pulcējās pie Šķeltā akmens Dundagas centrā, lai godinātu 1949. gadā izsūtīto piemiņu.

Klātesošos uzrunāja novada kultūras dzīves rīkotāja un deputāte Smaida Šnikvalde, domes priekšsēdētāja Linda Pavlovska un Saeimas deputāts un mūsu novada iedzīvotājs Gaidis Bērziņš. Domes priekšsēdētāja aicināja ikvienu rūpēties, lai traģiskie notikumi neaizmirstos, atgādināt par tiem jaunajai paaudzei, savukārt G. Bērziņš atcerējās personisko sāpi, jo arī viņa vecāamma ir izsūtīta.

Ar flautas skaņām piemiņas brīdi kuplināja Sandra Cirvele, uz *Šķeltā akmens* sagūla ziedi, un tie, kas vēlējās, aizdedzināja piemiņas svečītes.

Kā tas jau ierasts, pēc tam visus klātesošos aicināja uz pils mazo zāli atmiņu sarunām pie tējas galda.

Vispirms gan visi baudīja jauku koncertu, kurā uzstājās vidusskolas meiteņu ansamblis, kā arī Dundagas Mākslas un mūzikas skolas audzēkņi — jaunā pianiste Anna Pavlovska, jaunā vijolniece Kristīne Ralle kopā ar skolotāju Ievu Hermani, savukārt divi puiši — Ernests Zviedris un Kārlis Gerdiņš — spēlēja ksilofonu.

Pēc tam sirmgalvji kavējās atmiņās par baigajos laikos piedzīvoto.

Alnis Auziņš

Pirmajā piecniekā Kurzemē!

Dundagas vidusskolas komanda, februārī un martā piedaloties *Latvenergo* koncerta rīkotajā erudīcijas konkursā 8. un 9. klašu skolēniem *eXperiments*, Kurzemē ieļuvusi pirmajā piecniekā. Stāsta matemātikas un fizikas skolotāja Ilga Blumberga.

— Šajā konkursā ar Dundagas vidusskolas skolēniem piedalāties jau vairākus gadus, bet šī ir otrā reize pēc kārtas, kad esam tikusi tālāk.

Arī šogad, tāpat kā pērn, komandas kapteinis bija Renārs Mičulis, kas aizrautīgi darbojās, ieguldot lielu darbu. Komandas nosaukumu *ur-quattro* izdomāja Renārs. Vēl komandā bija Dita Elīna Sila, Rasa Kokoreviča, Artis Znots-Znotiņš, Elīza Gerdiņa, Richards Hermanis un arī es. Neklātienē risinā-

jām mūsdienīgus un radošus fizikas uzdevumus. Tagad cīnāmies par iekļūšanu finālā.

Pagājušajā rudenī par diezgan veiksmīgu piedalīšanos konkursā *eXperiments* katrs komandas dalībnieks, arī skolotāja, saņēma pārsteiguma balvas. Viena no tām bija skais-ta 8 gigabaitu zibatmiņa ar *eXperiments.lv* logo.

Turiet īkšķus, lai mēs iekļūtu finālā!

Diāna Siliņa

Valsts teātra sporta finālturnīrā

No 22. līdz 23. III lecavas vidusskolā notika valsts finālturnīrs teātra sportā.

Tajā piedalījās 33 atraktīvākās bērnu un jauniešu komandas no Latvijas skolām: sešas 1.–4. klašu grupā, astoņas 5.–6. klašu grupā, piecas 7.–9. klašu grupā un četrpadsmit 10.–12. klašu grupā. No mūsu reģiona izvirzītajām Dundagas, Rojas un Talsu komandām visas ieguva trešo vietu valstī, katra savā klašu grupā. Dundagas vidusskolēnu komandā spēlēja 12. klases audzēkņi Juta Freimane, Baiba Leskovska, Raitis Bērziņš un Edgars Cīrulis.

Prieku sagādā tas, ka skolēni, aizejot no Dundagas, nesarauj saites ar teātra sporta nodarbi. Zinu, ka vairāki no bijušajiem audzēkņiem iesaistījušies šādos kolektīvos, turpinot mācības augstskolās un arī pēc to beigšanas. Pirms diviem gadiem Latvijas skolu bērnu un jauniešu teātru festivālā *Kustības turpinājums* starp valsts līmeņa tiesne-

šiem teātra sportā bija Jānis Klucis, šogad 1.–6. klašu komandas tiesāja arī mūsu kādreizējais teātra sporta komandas dalībnieks Jurģis Remess.

Vaira Kamara

Zinātniskajā pētniecībā

Jau rakstījām, ka Dundagas vidusskolēni — Terēza Lepere, Beāte Sidra un Edgars Bricis — ar zinātniskās pētniecības darbiem (ZPD) izvirzīti uz Liepāju. Tur ekonomikas sekcijā Terēza ieguvusi pirmo vietu, matemātikas sekcijā Edgars — otro, bet Beāte — trešo, un viņu ZPD izvirzīti lasījumiem Rīgas ZPD konferencē. Apsveicam!

Diāna Siliņa

Mierlinkizt aicina Mierlinkizt kutsūb

No 28. VII līdz 3. VIII Mazirbē atkal notiks lībiešu bērnu un jauniešu nometne *Mierlinkizt*.

Nometne paredzēta 7 līdz 16 gadus veciem visas Latvijas lībiešu (līvu) izcelsmes bērniem un jauniešiem, kas apzinās sevī ritam līvu asinis, ir ieinteresēti uzzināt un iemācīties daudz un dažādu jaunu un interesantu lietu par savas tautas kultūrvēsturisko mantojumu, tādējādi neļaujot izzust kultūrai un valodai, kas ir katras nācijas pamatā. Tāpat nometne ir paredzēta arī interesentiem, kas vēlas izzināt līvu tautas kultūru, vēsturi, mākslu un iemācīties valodu.

Bērni nometnē apgūs lībiešu valodu, lībiešu dejas, dziesmas un rotaļas. Viņiem piedāvāsim mākslas nodarbības. Uz nometni aicināsim dažādas interesantas personības, kas bērniem stāstīs par lībiešu tautas vēsturi, kultūru un mākslu. Nometnē viesosies arī vietējie Kurzemes lībieši, ar kuru palīdzību bērni un jaunieši vienu nedēļu varēs pavadīt aizraujošā un autentiskā vidē.

Neiztrūkstošas būs tādas šīs nometnes

tradīcijas kā nakts trasīte, sporta spēles, viena vai vairākas ekskursijas pa tuvāko apkārtni, nominācija *Pats labākais lībietis*, talantu vakars un vakarēšana pie ugunsкура.

Bērni dažādās spēlēs un nodarbībās attīstīs sadarbības prasmes. Nometni pavadīsim lībiskā gaisotnē, pēc iespējas vairāk saskatot lībisko ap mums. Taču galvenais uzdevums mums būs — sagatavot kvalitatīvu priekšnesumu Lībiešu svētkiem.

Nākamā vasara ir ļoti nozīmīga līvu tautai. Visi gada pasākumi, lībiešu bērnu nometnes aktivitātes un arī Lībiešu svētki, kas parasti notiek augusta pirmajā sestdienā uzreiz pēc nometnes, ir iecerēti saistībā ar Līvu savienības un Lībiešu karoga 90 gadu jubileju.

Pieteikšanās pa epastu: *ieva.zdanovska@inbox.lv*.

Ieva Zdanovska

Reiz Rindas baznīcā...

Ar tādu moto esam iecerējuši jauku pasākumu 18. V Rindas Mācītājmājā.

Varbūt tevi reiz Rindas baznīcā kristīja, iesvētīja vai salaulāja? Varbūt te reiz laulāti tavi vecāki, vecvecāki? Tādā gadījumā tu šo pasākumu nedrīksti palaist garām! Tas nekas, ka tava dzīvesvieta jau sen vairs nav Rinda! Bet ciemos gaidām arī tos, kas nekādi nav saistīti ar baznīcu, visus interesentus. Būs labdarības koncerts, interesantas tikšanās, vakariņas pagrabā pie kamīna, nodarbības bērniem, nakts pārgājiens.

Tomēr pasākuma centrā būs Rindas baznīcas altārglezna. Tā ir ļoti sena, reizē ar altāri saglabāta no pirmās, 1744. gadā celtās, baznīcas. Autors — nezināms. Gleznu stipri pabojājis laika zobs, kā arī cilvēku nemākulīgie labojumi. Tā ir sabrūnējusi, krāsas izbalējušas, audeklā desmitiem mikroplaisu un

caurumiņu. Pašreiz glezna ir nodota izpētei un restaurācijai. To paveikt apņēmusies stāiglezniecības restauratore — meistare Zane Stikāne. Šāda veida darbi prasa ievērojamus līdzekļus. Aicinām atsaukties ar ziedojumiem visus labas gribas cilvēkus Ancē un kaimiņos! Un atmetīsim kompleksus par ziedojuma apjomu! Arī lats ir svētīgs ziedojums, ja nāk no sirds! «Dievs mīl priecīgu devēju!» Ja kādu personu vai organizāciju ir uzrunājis šis lūgums, te mūsu rekvizīti: Rindas evaņģēliski luteriskā draudze, reģ. nr. 90000622159, Swedbank, HABALV22, konts LV23HABA000140J063334. Tālrunis uzzīpām: 26310795 un 22028978

Selga Puriņa

Pašvaldības darba laiks Dundagā

No 1. IV novada domes ēkā Pils ielā 5, Attīstības un plānošanas nodaļā Pils ielā 14 un Sociālajā dienestā Talsu ielā 7: pirmdienās plkst. 8.00–12.00 un 13.00–18.00, otrdienās, trešdienās, ceturtdienās plkst. 8.00–12.00 un 13.00–17.00, piektdienās plkst. 8.00–15.00.

Alda Bērziņa (1952)
Alfons Leons Reinholcs (1933)
Arturs Pirvics (1926)
Harijs Kronbergs (1931)
Grigorijs Burlačko (1946)
Jadviga Kalns (1926)
Gatis Lielansis (1962)
Ārija Ināra Kronberga (1932)

«Dundadznleiks» Nr. 7 (156) 2013. gada aprīlis.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.
Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Inga Ralle, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusi amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznleiku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 400 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize